Lieta Nr.C33371517,
C-0939-18/3
ECLI:LV:RIRT:2018:0420.C33371517.4.S

# SPRIEDUMS
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ
Rīgā 2018.gada 20.aprīlī

Rīgas rajona tiesa šādā sastāvā
tiesnese I.Čudina,
ar sekretāri E.Simoņenko,
izskatot atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. D/ un /pers. E/ prasībā pret /pers. F/ par mantojuma tiesību atzīšanu un /pers. F/ pretprasībā par pārdzīvojušā laulātā daļas izdalīšanu, par neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas atzīšanu,

**konstatēja**

prasītājas /pers. D/ un /pers. E/ 2017.gada 12.janvārī Rīgas rajona tiesā cēla, 2017.gada 23.janvārī precizējot, prasību pret atbildētāju /pers. F/ par mantojuma tiesību atzīšanu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājas 2016.gada 25.augustā uzzināja, ka 2012.gada 26.oktobrī Rīgā ir miris /pers. G/, kurš laikā no 1995.gada līdz 2005.gadam dzīvoja nereģistrētā laulībā ar /pers. E/ un bija /pers. D/ audžutēvs. /pers. G/ pašam savu bērnu nebija, tāpēc viņš bija pieņēmis /pers. D/ kā savu meitu un rūpējās par viņu. 2010.gadā prasītājas aizbrauca uz Krieviju, kur /pers. D/ studēja. Prasītājas Latvijā atgriezās 2015.gada beigās un šī gada vasarā gribēja satikties ar /pers. G/, bet /pers. E/ uzzināja, ka /pers. G/ ir miris 2012.gadā. Lai noskaidrotu vairāk par miršanas apstākļiem un to, kur /pers. G/ ir apglabāts, /pers. E/ pie viņas esošajos dokumentos meklēja /pers. G/ personas kodu un starp dokumentiem atrada arī viņa taisīto testamentu.

/pers. G/ bija privatizējis nekustamo īpašumu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/. Viņš vairākas reizes bija teicis, ka savas nāves gadījumā dzīvokli atstās prasītājām, tāpēc 2001.gada 3.novembrī taisīja privātu testamentu, ar kuru minēto dzīvokli Nr./adrese/, ar palīgēkām un dārzu savas nāves gadījumā, novēlēja /pers. E/ un viņas meitai /pers. D/. Pēc testamenta uzrakstīšanas /pers. G/ testamentu glabāšanā nodeva /pers. E/.

Prasītājām ir zināms, k a /pers. G/ vēlāk bija apprecējies ar atbildētāju. 2016.gada septembrī, kad prasītājas bija Valsts zemes dienestā, nekustamais īpašums vēl piederēja /pers. G/, bet 2016.gada 26.oktobrī, kad prasītājas saņēma izziņu no Valsts zemes dienesta, uzzināja, ka ar /pers. G/ testamentu viņām novēlētais nekustamais īpašums ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Zemesgrāmatu nodaļas tiesnese s 2016.gada 13.oktobra lēmumu, pamatojoties uz 2016.gada 4.oktobrī izdoto mantojuma apliecību, kas reģistrēta zvērināta notāra reģistrā Nr.10322, tika reģistrēts uz atbildētājas vārda. Laikā, kad /pers. F/ kārtoja mantojuma lietu, sludinājums par mantojuma atklāšanos nebija publicēts laikrakstā „Latvijas Vēstnesis".

Prasītājas atsaucoties uz Civillikuma 3.pantu un Civillikuma 451.pantu redakcijā, kas bija spēkā līdz 31.12.2002., norāda, ka ņemot vērā to, ka /pers. G/ pašrocīgi ir uzrakstījis un parakstījis privāto testamentu, tas ir atzīstams par spēkā esošu un liecinieki tam nav vajadzīgi.

Savukārt atsaucoties uz Civillikuma 389.pantu tiek norādīts, ka tā kā no Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/izdarītā ieraksta redzams, ka atbildētāja dzīvokli mantojusi pamatojoties uz likumu, prasītājām mantošanā ir priekšroka, jo testators /pers. G/ savu pēdējo gribu ir izteicis privātajā testamentā, ar kuru dzīvokli novēlējis prasītājām.

Atsaucoties uz Civillikuma 685.pantu tiek norādīts, ka ņemot vērā, ka /pers. G/ ir miris /miršanas datums/, vēl nav iestājies mantojuma prasības noilgums.

Pamatojoties uz Civillikuma 3., 389., 451.pantu tiek lūgts tiesu atzīt /pers. G/ 2001.gada 3.novembrī taisīto privāto testamentu par spēkā stājušos un apstiprināt mantojuma tiesībās prasītājas uz nekustamo īpašumu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/; atzīt prasītāju īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/.

Par celto prasību atbildētāja 2017.gada 3.martā iesniedza tiesā rakstveida paskaidrojumus, norādot, ka pilnīgi neatzīst prasību. 2005.gada 8.jūlijā atbildētāja noslēdza ar /pers. G/ laulību. 2012.gada 26.oktobrī /pers. G/ mira. Par testamentu atbildētājai nekas nebija zināms. Par šāda testamenta esamību uzzināja no prasītāju prasības pieteikuma. 2016.gada 4.oktobrī zvērināts notārs likumīgi apstiprināja atbildētāju mantojuma tiesībās un izsniedza mantojuma apliecību. Atbildētāja ir vienīgā likumīgā mantiniece. Dzīvokli /adrese/ atbildētāja ieguvusi uz zvērināta notāra izsniegtās mantojuma apliecības pamata. Atbildētāja uzskata, ka prasītājām nav nekāda tiesiska pamata prasīt viņu apstiprināšanu mantojuma tiesībās un īpašuma tiesību atzīšanu uz dzīvokli /adrese/. Atbildētāja lūdz tiesu prasību noraidīt.

2017.gada 11.septembrī prasītājas iesniegušas tiesā prasības pieteikuma grozījumus, kuros tiek norādīts, ka pēc prasības celšanas prasītājas konstatēja, ka atbildētāja ir atsavinājusi nekustamo īpašumu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/, uz kuru lūgts atzīt īpašuma tiesības.

Balstoties uz to, ka atbildētāja ir pārdevusi nekustamo īpašumu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/, kas tika testamentāri novēlēts prasītājām, prasītājas lūdz tiesu: piedzīt no atbildētājas par mantojuma priekšmetu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/, saņemto maksu pilnīgi vai daļēji, pēc tiesas ieskatiem.

Prasītājas, atsaucoties uz Civillikuma 675. un 910.pantu, norāda, ka prasītāju ieskatā, atbildētāja ir uzskatāma par ļaunticīgu valdītāju, jo testators /pers. G/ mira 2012.gada 26.oktobrī, taču mantojuma lietu atbildētāja sāka kārtot tikai 2016.gadā. Zvērināta notāre atbildētājai 2016.gada 4.oktobrī izdeva mantojuma apliecību, kas reģistrēta zvērināta notāra reģistrā Nr.10322. Pamatojoties uz minēto mantojuma apliecību, nekustamais īpašums jau 2016.gada 13.oktobrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Zemesgrāmatu nodaļā tika reģistrēts kā atbildētājas īpašums. Turklāt laikā, kad

atbildētāja kārtoja mantojuma lietu, sludinājums par mantojuma atklāšanos nebija publicēts laikrakstā „Latvijas Vēstnesis".

Prasītāju ieskatā par atbildētājas ļaunprātību liecina arī lielā steiga, kādā tika kārtota mantojuma lieta un nekustamais īpašums zemesgrāmatā reģistrēts uz atbildētājas vārda. Turklāt atbildētāja četru gadu laikā kopš testatora nāves mantojuma lietas kārtošanu neuzskatīja par vajadzīgu, taču laikā, kad prasītājas ieradās Latvijā un bija aizbraukušas arī uz /pers. G/ bijušo dzīvesvietu - /adrese/, atbildētāja steidza nokārtot mantojuma lietu un nekustamo īpašumu zemesgrāmatā ierakstīt uz sava vārda. Turklāt, kad prasītājas bija aizbraukušas uz testatora bijušo dzīvesvietu, redzēja, ka viss ir apaudzis ar zāli un bija redzams, ka nekustamajā īpašumā jau ilgi neviens nesaimnieko, uz ko norādīja arī kaimiņi. 2016.gada septembrī, lai noskaidrotu, kam pieder nekustamais īpašums un kas ir veicis nekustamā īpašuma nodokļa maksājumus 4 gadu periodā kopš testatora nāves, no Valsts Zemes dienesta tika saņemta mutiska atbilde, ka uz 2016.gada septembri īpašnieks ir /pers. G/ un parādu nav. Minētais norāda uz to, ka atbildētājai pirms prasītāju ierašanās nebija interese ne par mantojuma lietas kārtošanu, ne par nekustamo īpašumu.

Par atbildētājas ļaunprātību liecina arī apstāklis, ka iegūtais nekustamais īpašums jau 2016.gada 30.novembrī, divus mēnešus pēc iegūšanas, tika pārdots trešajai personai - SIA „RR STYLE", par EUR 5550,00, kas ir krietni mazāk par nekustamā īpašuma kadastrālo vērtību (EUR 8017,00). Atbildētājas darbības un lielā steiga nekustamā īpašuma iegūšanai un tā tūlītējai tālākai atsavināšanai par neatbilstošu samaksu, liecina par viņas vēlmi iegūt jebkādu labumu no mantojuma, ignorējot testatora pēdējo gribu un prasītāju likumiskās tiesības, mantot nekustamo īpašumu uz testamenta pamata.

Prasītājas, atsaucoties uz Civillikuma 1415.pantu, norāda, ka ņemot vērā, ka atbildētājas rīcība liecina par vēlmi liegt prasītājām tiesības iegūt mantojumu un iegūt sev jebkādu labumu no testatora atstātā mantojuma, to nevar uzskatīt par godīgu un atbilstošu likumiem. Prasītāju ieskatā atbildētājas mērķis, veicot darījumu par nekustamā īpašuma atsavināšanu, bija liegt prasītājām iespēju likumīgā kārtā mantot nekustamo īpašumu, tādā veidā iegūstot sev mantisku labumu no nekustamā īpašuma pārdošanas. Līdz ar to atbildētājas darbību mērķi nevar uzskatīt ar godīgu un atbilstošu likumiem.

Pamatojoties uz Civillikuma 3., 675., 910., 1415.pantu, tiek lūgts tiesu atzīt /pers. G/ 2001.gada 3.novembrī taisīto privāto testamentu par spēkā stājušos un apstiprināt mantojuma tiesībās prasītājas uz nekustamo īpašumu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/; piedzīt no atbildētājas par mantojuma priekšmetu - dzīvokli /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs A/, saņemto maksu, pilnīgi vai daļēji, atbilstoši likumam pēc tiesas ieskatiem.

2017.gada 18.oktobrī atbildētāja cēla tiesā pretprasību pret prasītājām par pārdzīvojušā laulātā daļas izdalīšanu, par neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas atzīšanu.

Pretprasības pieteikumā norādīts, ka prasītājas celto prasījumu par privātā testamenta atzīšanu par spēkā stājušos un apstiprināšanu mantojuma tiesībās pamatojušas ar /pers. G/ it kā pašrocīgi uzrakstīto 2001.gada 3.novembra testamentu. Prasītājas ir sniegušas visai trūcīgas ziņas gan par testamenta taisīšanas apstākļiem, gan par tā "nodošanu glabāšanā", turklāt sniegtās ziņas ir pretrunīgas. No vienas puses, prasītājas norādījušas, ka testators testamentu nodevis "glabāšanā /pers. E/" (l.l.4.- 2017.gada 12.janvāra prasības pieteikuma 1.lpp.), no otras puses, prasītājas norādījušas, ka tikai 2015. vai 2016.gada (no prasības pieteikuma teksta nevar saprast, kurā gadā) "vasarā" "starp dokumentiem atrada" testamentu.

Ievērojot to, ka /pers. G/ nomira 2012.gadā, bet testamenta "glabātāja" /pers. E/ uzturēja sakarus ar Latviju, pat ja bija izbraukusi uz Krievijas Federāciju, kam arī nav iesniegti pierādījumi, maz ticams, ka prasītājām testatora miršanas fakts nav bijis zināms un kāpēc it kā kopš 2001.gada "glabātais" testaments nav nācis klajā.

Atbildētāja paskaidro, ka prasītājas nav iesniegušas pierādījumus tam, ka testamentu ir taisījis mantojuma atstājējs, ne arī tam, ka tas pareizi izteic viņa pēdējo gribu, kā to paredz Civillikuma 445.pants.

Prasījumu piedzīt no atbildētājas saņemto maksu par mantojuma priekšmetu pilnīgi vai daļēji, atbilstoši likumam pēc tiesas ieskatiem, prasītājas pamatojušas ar Civillikuma 675., 910.pantu, turklāt norādot uz atbildētājas ļaunticību.

Prasītājas ļaunticību ir saskatījušas tanī apstāklī, ka atbildētāja mantojuma lietu "sāka kārtot" (1.1.54. - 2017.gada 9.septembra „Grozījumu" 2.lpp.) tikai 2016.gadā, neskatoties uz to, ka /pers. G/ nomira 2012.gadā, lieta kārtota "lielā steigā" u.tml.

Atbildētāja paskaidro, ka šādi argumenti ir bez tiesiskas nozīmes, jo prasība par mantojuma pieņemšanas fakta apstrīdēšanu nav celta.

Atbildētāja sava nelaiķa vīra mantojumu pieņēma likumā paredzētajā terminā, pārņēma nekustamo īpašumu, uzturēja to u.t.t.. Turklāt, zvērināts notārs, pieņemot atbildētājas pieteikumu par apstiprināšanos mantojuma tiesībās, ir veicis apstākļu tiesisku izvērtēšanu.

Prasītāju norāde uz to, ka atbildētājai "pirms prasītāju ierašanās nebija intereses ne par mantojuma lietas kārtošanu, ne par nekustamo īpašumu", ka Valsts Zemes dienestā viņas saņēmušas "mutisku atbildi", ka nekustamā īpašuma nodokļa "parādu nav" (l.l. 54.- 2017.gada 9.septembra "Grozījumu" 2.lpp.) ir bez nozīmes, jo saskaņā ar Civilprocesa likuma 104.panta pirmās daļas tiesību normu, prasītāju paskaidrojumi atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi, turklāt, tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Lietā, izņemot prasītāju paskaidrojumu, nav iesniegti pierādījumi tam, ka atbildētāja, /pers. G/ pārdzīvojusī laulātā, vienīgā vīra mantiniece, būtu zinājusi par prasītāju pretenzijām uz mantojumu, ja, turklāt ņem vērā, ka pašas prasītājas testamentu "atrada starp dokumentiem" "šī gada vasarā". Būtu jāņem vērā, ka prasītājas Latvijā ieradās nevis "2015.gada beigās", kā norādījušas 2017.gada 12.janvāra prasības pieteikumā, bet agrāk, jo /pers. E/ 2015.gada jūlijā jau strādāja SIA "LDZ Cargo", kam ir iesniegusi pierādījumu (l.l.9.).

Prasītāju norāde uz to, ka atbildētājas ļaunticību pierāda mantotā nekustamā īpašuma atsavināšana "nepilnus divus mēnešus pēc iegūšanas", nav korekta. Pirms sniegt šādu novērtējumu nekustamā īpašuma atsavināšanas faktam, prasītājām vajadzētu pierādīt, ka /pers. F/, kā to paredz Civillikuma 910.pants, būtu zinājusi, ka viņai nav tiesību lietu valdīt un ka kādam citam šajā ziņa ir lielākas tiesības.

Prasītājas nav iesniegušas nevienu pierādījumu tam, ka atbildētājai, pirms viņa atsavināja strīdus dzīvokli, bija zināms, t.sk., ka prasītājas būtu viņai darījušas zināmu, par /pers. G/ 2001.gada testamenta esamību.

Attiecībā uz atbildētājas pretprasījumiem un pārdzīvojušā laulātā mantas daļas izdalīšanu no mantojuma masas, atbildētāja, atsaucoties uz Civillikuma 397.[1]pantu, Civillikuma 109.panta trešo un ceturto daļu, norāda, ka atbildētāja iepazinās ar /pers. G/ 2002.gadā un uzsāka kopdzīvi vīra dzīvoklī /adrese/. Laulību reģistrēja 2005.gada 8.jūlijā. Laulātie veda kopīgu saimniecību. 2006.gada sākumā /pers. G/ saņēma Valsts aģentūras "Mājokļu aģentūra" uzaicinājumu veikt nekustamā īpašuma privatizāciju. /pers. G/ izteicās, ka ir jāpērk privatizācijas sertifikāti (viņam piešķirtos bija iztērējis) un jāveic citas formalitātes, t.sk., jāmēra zeme, bet naudas šim pasākumam neesot. Apspriežoties ar laulāto, atbildētāja personiski aizņēmās no /pers. H/ 1000,00 LVL un nodeva naudu vīra ziņā nekustama īpašuma privatizācijas pabeigšanai. 2017.gadā privatizācijas sertifikātu cena bija 39,84 EUR par vienu sertifikātu (https://www.pa.gov.lv/sertifikati). Kā tas ir redzams no /pers. G/ sertifikātu konta izraksta, VAS "Privatizācijas aģentūra" 2017.gada 11.oktobra izziņas, 2006.gada 5.augustā /pers. G/ iegādājās 32,47 privatizācijas sertifikātus no AS "Latvijas Krājbanka". Atbildētāja paskaidro, ka darījumam tika izmantoti viņai personiski aizdotie naudas līdzekļi.

2006.gada 27.jūlijā starp /pers. G/ un Valsts aģentūru «Mājokļu aģentūra" tika noslēgts pirkuma līgums. Saskaņā ar līguma 5.punktu pirkuma maksa par dzīvokli bija 881,16 LVL (1255,20 EUR), jeb 31,47 sertifikāti. Saskaņā ar līguma 8.punktu dzīvoklis tika nodots pircēja īpašumā ar līguma parakstīšanas brīdi.

Kā tas ir redzams no informatīvās izdrukas no kadastra informācijas sistēmas (1.1.13.) nekustamais īpašums /adrese/ sastāv no dzīvokļa īpašuma, zemes vienības 3080/8720 domājamās daļas un pie dzīvokļa īpašuma piederošām būvju (šķūnīši) domājamām daļām. /pers. G/ nāves dienā nekustamais īpašums nebija ierakstīts zemesgrāmatā un par to nebija atzīmes, ka tas ir viena laulātā atsevišķa manta. Atbildētāja uzskata, ka ir piedalījusies nekustamā

īpašuma iegādē un ka tas ir bijis laulāto kopīgā manta, kurā viņai pieder vismaz puse.

Pēc laulātā nāves 2012.gadā, atbildētāja uzturēja nekustamo īpašumu, t.sk., apkurināja. Sakarā ar to, ka dzīves apstākļi nekustamajā īpašumā, kas ir divu dzīvokļu māja sliktā tehniskā stāvoklī ar krāsns apkuri, veciem koka rāmjiem logos un ūdens apgādi ārpus dzīvokļa, nav viegli un atbildētajai ir veselības problēmas, atbildētāja pārcēlās uz citu vairāk labiekārtotu vietu. Mantojuma formalitātes uzreiz nenokārtoja, jo nebija brīvu naudas līdzekļu, lai sakārtotu lietas juridisko pusi. Tikai pēc tam, kad nekustamajam īpašumam uzradās pircējs, /pers. F/ iesniedza dokumentus zvērinātam notāram, sniedza visas nepieciešamās ziņas par mantojuma pieņemšanu un saņēma mantojuma apliecību.

Atbildētājai, kārtojot mantojuma lietu, apstākļos, kad citu mantinieku nebija, nelikās svarīgi veikt formalitātes, lai izdalītu laulātās daļu laulāto kopīgajā mantā. Pašreiz, kad /pers. F/ tiesības uz mantojumu tiek apstrīdētas un tiek pieprasīta visa mantojuma vērtība, tiek celts prasījums par pārdzīvojušā laulātā mantas daļas izdalīšanu no mantojuma masas. 2016.gada 4.oktobra mantojuma apliecībā, t.i., akts par tiesībām un mantojumu pēc likuma, kas ir iereģistrēta aktu un apliecinājumu reģistrā ar Nr.10322, mantojums- nekustamais īpašums /adrese/ ir novērtēts par 8017,00 EUR. Atbildētājas ieguldījums laulāto kopmantā ir ļoti būtisks, tāpēc atbildētājai pienākas vismaz puse no mantas vērtības, t.i., 4008,5 EUR.

Atbildētāja lūdz tiesu izdalīt no viņas saņemtā mantojuma pārdzīvojušā laulātā 4008,5 EUR vērtībā un paskaidro, ka mantojumā (kā arī no tā pārdošanas saņemtajā ienākumā) viņai kā pārdzīvojušai laulātajai pienākas 50 %.

Attiecībā par neatraidāmā mantinieka neatņemamo daļu, atsaucoties uz Civillikuma 422., 423., 425., 396.pantu tiek norādīts, ka atbildētāja pēc likuma manto no /pers. G/ visu viņa mantu, t.i., strīdus nekustamo īpašumu, kura vērtība mantojuma apliecībā ir noteikta 8017,00 EUR. Līdz ar to, atbildētājas kā neatraidāmās mantinieces neatņemamā daļa mantojumā (atskaitot viņas kā pārdzīvojušās laulātās daļas vērtību) ir 2004,25 EUR.

Bet kopumā atbildētājai uz dažādiem pamatiem pienākas 6012,75 EUR no mantojuma vērtības, vai 74.9% no mantojuma (vai arī no tā realizācijas vērtības, ja šāds prasījums tiktu apmierināts).

Attiecībā par labticīgā valdītāja rīcību ar nekustamo īpašumu tiek norādīts, ka prasītājas nav iesniegušas pierādījumus tam, ka atbildētāja, būdama mantojuma atstājēja pārdzīvojusī laulātā, kas nodzīvoja reģistrētā laulībā vairāk, kā septiņus gadus un kurai bija labi zināms, ka vīram nav ne lejupējo, ne augšupējo mantinieku, valdīja strīdus nekustamo īpašumu ļaunā ticībā. Slēdzot dzīvokļa pirkuma līgumu 2016.gada 30.novembrī, atbildētāja bija pārliecināta, ka viņai vienīgajai ir tiesības dzīvokli atsavināt, jo nebija saņēmusi no prasītājām ziņu par testamenta esamību, kā arī nebija saņēmusi prasības pieteikumu no tiesas. Atbildētāja, nosakot dzīvokļa pārdošanas cenu, nebija to "pazeminājusi", kā to uzskata prasītājas, ar mērķi apiet kādas citas personas intereses, bet gan vadoties no nekustamo īpašumu tirgus situācijas, ņemot vērā dzīvokļa tehnisko stāvokli un atrašanās vietu dzelzceļa tuvumā. Atbildētāja, saņemot pirkuma maksu 5550,00 EUR apmērā, izlietoja šo summu, vispirms, sedzot parādu. Faktiski uz prasījuma par samaksātās summas piedziņu dienu, kas ir 2017.gada 9.septembris, par dzīvokli saņemtā pirkuma maksa ir iztērēta. Tāpēc, atbilstoši Civillikuma 675.panta prasībām no labticīgā valdītāja nav piedzenama.

Atbildētāja lūdz tiesu izdalīt atbildētājai atbildētājas saņemtajā mantojumā, kas uz pretprasības celšanas dienu ir atsavināts par 5550,00 EUR, viņas kā pārdzīvojušās laulātās daļu 4008,50 EUR apmērā; atzīt atbildētajai viņas kā neatraidāmās mantinieces atņemamo daļu /pers. G/ atstātajā mantojumā; prasītāju prasību noraidīt; piedzīt no prasītājām visus tiesāšanās izdevumus.

2018.gada 2.janvārī prasītājas par celto pretprasību iesniegušas tiesā rakstveida paskaidrojumus, kuros norāda, ka 2016.gada 25.augustā uzzināja, ka 2012.gada 26.oktobrī, Rīgā, ir miris /pers. G/, kurš ilgstošu laiku periodu (1995.g-2002.g) dzīvoja nereģistrētā laulībā ar /pers. E/ un bija /pers. D/ audžutēvs. Prasītājas kopā ar /pers. G/ kopīgi veda saimniecību pēc adreses /adrese/. Par šī fakta patiesumu var liecināt arī ģimenes draugs, kā arī kopdzīves faktu atspoguļo vairākas kopīgas foto bildes un videokasetes; īpašuma privatizācijas paziņojums; /pers. G/ intervijas laikrakstos, /pers. G/ bilde ar māti, brāli un /pers. D/ (viņa dzīvoklī /adrese/).

Privāto testamentu /pers. G/ ir uzrakstījis pašrocīgi 2001.gada 3.novembrī, ar kuru visu savu mantu, tanī skaitā mīnēto dzīvokli Nr./adrese/ ar palīgēkām un dārzu savas nāves gadījumā, novēlēja /pers. E/ un viņas meitai /pers. D/. Rokraksta un paraksta salīdzināšanai pievienoti testatora rakstītie materiāli: apsveikuma kartiņas /pers. E/; darba līguma kopija; vizītkarte, pašrocīgi rakstītais teksts, skice.

Faktā par /pers. G/ testamenta "nodošanu glabāšanā" nav pretrunu, jo testators pēc testamenta uzrakstīšanas ir nodevis to glabāšanā /pers. E/ kopdzīves laikā un tas tiešām glabājās starp dokumentiem. Nebija nepieciešamības to vairākkārt cilāt, jo nebija informācijas par miršanas faktu. Līdz 2016.gadam tiešām testatora miršanas fakts prasītājām nebija zināms un atklājās prasītājām tikai 2016.augustā, kad prasītājas bija atbraukušas uz /pers. G/ dzīves vietu /adrese/, lai viņu apciemotu (2017.gada 12.janvāra prasības pieteikuma 2 lpp.) un uzzināja par /pers. G/ miršanas faktu no kaimiņiem. Kā arī atbildētāja nebija publicējusi sludinājumu „Latvijas Vestnesī" par iespējamo mantinieku pieteikšanos. Slēpt par testamenta esamību nebija prasītāju interesēs. Bet tieši pašam testatoram bija viņa brīva griba teikt vai neteikt atbildētājai par testamenta esamību. Nekādas informācijas par citiem mantiniekiem prasītājām nebija. Tad, kad tika uzsākts process par mantojumu, prasītājas uzzināja, ka eksistē /pers. F/. Jebkurā gadījumā testamenta sastādīšanas un esamības fakts no tā nemainās.

Atbildētāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu tam, ka viņa ir vienīgā mantiniece. Uz testamenta sastādīšanas brīdi testatoram bija brālis un brāļa dēls, kurus prasītājas personīgi pazina. Pēc prasītāju ieskata, atbildētāja nepārliecinājās par iespējamo mantinieku esamību. Grūti noticēt, ka atbildētāja nezināja par brāļa un brāļa dēla eksistēšanu. Pastāv iespējamība, ka atbildētāja jau līdz /pers. G/ nāves brīdim jau ilgstoši dzīvoja šķirti.

Prasītājām nebija iespējams informēt atbildētāju, jo pēc atsavinātā īpašuma adreses neviens nedzīvoja, un konstatēt /pers. F/ esošo dzīvesvietu nebija iespējams. Sākotnēji griežoties PMLP nodaļā tika atteikts, jo nepiederošām personām dzīvesvietas informāciju neizpauž. Tikai uz tiesas dokumenta pamata prasītājām kļuva zināma atbildētājas dzīvesvietas adrese (2017.gada 12.janvāra prasības pieteikuma PMLP izziņa pielikumā).

No atbildētājas nav saņemti pamatoti argumenti un pierādījumi tam, ka aizņemtā naudas summa (1000LVL) tika izmantota iepriekšminētā īpašuma privatizācijai (2017.gada 16.oktobra pretprasības pieteikuma 3-4.lpp).

Atbildētājas sniegtās ziņas ir visai pretrunīgas. No vienas puses, atbildētāja norāda, ka ir uzturējusi nekustamo īpašumu (/adrese/), t.sk. apkurināja, bet pārcēlās uz citu vairāk labiekārtotu vietu, no otras puses, tajā pašā laikā „nebija brīvu naudas līdzekļu, lai sakārtotu lietas juridisko pusi" (2017.gada 16.oktobra pretprasības pieteikuma 4.1pp). Atbildētāja norāda arī to, ka viņas ieguldījums laulāto kopmantā ir ļoti būtisks, bet tam nav iesniegti pierādījumi. Prasītāju ieskatā nav korekti atbildētājai prasīt tiesu izdalīt pēc atbildētājas ieskata viņai pienākošo mantojuma daļu 4008,5 EUR, t.i., 50% no īpašuma kadastra vērtības (8017,00 EUR), tajā pašā laikā, kad atsavināto īpašumu atbildētāja bija pārdevusi par 5550,00 EUR,- sekojoši 50% no pārdošanas summas ir 2250,00 EUR. Pārdot īpašumu par „pazeminātu" cenu acīmredzami bija atbildētājas privātais lēmums.

Atbildētāja nav iesniegusi pamatotus pierādījumus tam apgalvojumam, ka viņa ir rīkojusies, kā labticīgs valdītājs. Atbildētāja norāda, ka par dzīvokli saņemtā pirkuma maksa ir iztērēta uz prasījuma par samaksātās summas piedziņu dienu, kas ir 2017.gada 9.septembris (2017.gada 16.oktobra pretprasības pieteikuma 6.lpp). Pirkuma maksas iztērēšanas fakts nepierāda atbildētājas labticīgo valdīšanu, un atbildētājai jāatlīdzina visi prasītājām nodarītie zaudējumi.

Par atbildētājas ļaunprātību liecina fakts, ka, stājoties mantojuma tiesībās, viņa nebija pārliecinājusies par neatraidāmo mantinieku esamību. Stāšanās mantojumā nebija visai likumīga, jo likuma kārtība paredz sludinājuma par mantojuma atklāšanos ievietošanu laikrakstā „Latvijas Vēstnesis".

Atbildētājas ļaunticīgas rīcības dēļ prasītājas tika spiestas griezties kārtot mantojumu tiesas ceļā. Arī prasītājām atbildētājas stāšanās mantojuma

tiesībās atklājās ļoti pēkšņi un negaidīti, jo sākotnēji, griežoties pie zvērinātas notāres Sandras Jakušenokas (konsultācijas kvīts ar datumu), bija saņemts apstiprinājums, ka neviens nav pieteicies uz mantojumu pēc adreses /adrese/. Atbildētājas stāšanos mantojumā fakts prasītājām kļuva zināms saņemot izziņu no Valsts Zemes Dienesta (2017.gada 12.janvāra prasības pieteikuma pielikumā). Naudas līdzekļi šādiem dzīves gadījumiem nav uzkrāti. Prasītāja/pers. D/ ilgstoši atradās bez darba (2017.gada 12.janvāra prasības pieteikuma pielikumā izziņa no VSAA), un stājās darbā tikai 2017.gada maijā. /pers. D/ ienākumi šobrīd ir niecīgi (pielikumā izziņa no darba devēja). Atbildētājas prasībai piedzīt no prasītājām visus tiesāšanās izdevumus prasītājas nepiekrīt un uzskata par pilnībā noraidāmu.

Tiesas sēdē prasītājas prasību uzturēja pilnā apmērā uz tajā norādītajiem pamatiem, bet pretprasību neatzina.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve prasību neatzina uz rakstveida paskaidrojumos norādītajiem pamatiem, bet pretprasību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem.

**Noklausījusies tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība noraidāma, bet pretprasība apmierināma.**

Saskaņā ar Civillikuma 3.pantu katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, kad šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies. Neskartas paliek jau iegūtās tiesības.

No lietas materiāliem redzams, ka testators /pers. G/ taisījis privātu testamentu 2001.gada 3.novembrī.

Civillikuma 451.pants (redakcijā, kas bija spēkā līdz 31.12.2002.) noteica, ja testators visu testamentu pats uzrakstījis un parakstījis, tad tas ir spēkā arī bez lieciniekiem.

Civillikuma 685.pantam mantojuma prasība noilgst pēc piecu gadu notecējuma, skaitot no tās dienas, kad radusies tiesība šo prasību celt (1896.p.). Ņemot vērā, ka /pers. G/ ir miris /miršanas datums/, bet prasība tiesā celta 2017.gada 12.janvārī, konstatējams, ka noilgums nav iestājies.

Civillikums testamenta taisīšanas brīdī attiecībā uz privātiem testamentiem 445.pantā noteica, lai privāts testaments būtu spēkā, jābūt pārliecībai, ka to taisījis mantojuma atstājējs un ka tas izteic pareizi viņa pēdējo gribu.

Civillikuma 635.pants noteica, ka šaubu gadījumā priekšroka dodama tam iztulkojumam, kas izdevīgāks testatora lejupējiem, bet pēc tā tam, kas izdevīgāks mantiniekam un legatāram. No Civillikuma komentāriem izriet, ka tulkojums var būt saistīts ar interešu sadursmi, ko nav varējis paredzēt testators (*sk. R.Krauze, Z.Gencs., Civillikuma komentāri, Mantojuma tiesības (382.-840.p.), Mans Īpašums, Rīga, 1997, 176.-177.lpp.)*.

Civillikuma 500.pants noteic, ja kādam novēlēts nevis viss mantojums, ne arī tā daļa attiecībā pret visu mantojumu, bet tikai atsevišķs mantojuma priekšmets, tad novēlējumu sauc par legātu, bet to, kam tas novēlēts, par legatāru.

Testamentā norādīts: "Atstāju savu privatizēto dzīvokli pēc adreses: /adrese/, ar visām piebūvēm, dārzu un īpašumu: (1) /pers. E/(2) /pers. D/– viņas meitai."

No šāda testamenta satura izriet, ka testators ir novēlējis prasītājām legātu.

Lietā ir strīds par to, vai prasītājas, pamatojoties uz lietā iesniegto testamentu, ir ieguvušas mantojumā strīdus nekustamo īpašumu – /adrese/, kadastra Nr./numurs A/, kas sastāv no dzīvokļa Nr.2 30,8 $m^2$ platībā, un 3080/8720 daļām no kopīpašuma domājamām daļām no: būvēm ar kadastra apzīmējumiem /kadastra apzīmējumi/, un zemes ar kadastra apzīmējumu /kadastra apzīmējums/.

Izpildot Civillikuma 445.panta prasības pārliecināties par to, ka testaments izteic pareizi testatora pēdējo gribu, tiesa ņem vērā, ka testamentā norādīti vārdi – "Atstāju savu privatizēto..".

No lietas materiāliem redzams, ka uz testamenta sastādīšanas brīdi testators nebija strīdus nekustamā īpašuma īpašnieks, bet gan tikai ēku lietotājs, ko apstiprina 2001.gada 13.jūnija privatizācijas paziņojums (lietas 102.lapa), kurā norādīts, ka tiek piedāvāts privatizēt dzīvokli /īpašuma adrese/, ar platību 56,4 kv.m. un vienlaikus jāprivatizē arī dzīvojamās mājas kopīpašuma 564/872 domājamās daļas un ar dzīvojamo māju funkcionāli saistītās telpas un būves: šķūnis lit.002, šķūnis lit.003, bet dzīvojamā māja, kurā atrodas privatizācijas objekts, ir uzcelta uz zemes gabala platībā 559 kv.m., kura īpašnieks ir pilnībā valsts vai pašvaldība.

Līdz ar to, pirmkārt, testators varēja prasītājām atstāt mantojumā tikai lietošanas tiesības uz strīdus nekustamā īpašuma daļu, t.i., ēkām, nevis īpašuma tiesības uz visu strīdus nekustamo īpašumu, jo tādas nepiederēja uz testamenta taisīšanas brīdi arī pašam testatoram, un, atbilstoši Civillikuma 574.pantam, lietojuma legāts īpašuma tiesības nerada. Otrkārt, kā redzams no privatizācijas paziņojuma un privatizācijas pieteikuma (lietas 103., 104.lapa), testatoram privatizēt piedāvātās telpas, platības un domājamo daļu no kopīpašuma apmērā, atšķiras no telpām, platības un domājamo daļu no kopīpašuma ziņā, kas reāli tika privatizētas, turklāt uz testamenta taisīšanas brīdi tiesības uz zemi testatoram vispār nebija fiksētas, kas rada pamatotas šaubas par testamentā iekļautā legāta sastāvu.

No lietas materiāliem redzams, ka testators 2005.gada 8.jūlijā stājās laulībā ar atbildētāju.

Pēc laulības noslēgšanas, 2006.gada 27.jūlijā, testators noslēdza pirkuma līgumu (lietas 92.lapa) par strīdus nekustamā īpašuma iegādi, ar kuru testators iegādājās dzīvokli /īpašums/, kas sastāv no dzīvokļa ar vienu istabu kopējā platībā 30,80 $m^2$, mājas kopīpašuma, tajā skaitā funkcionāli saistītās būves – šķūnis lit.002, šķūnis lit.003 – 3080/8720 domājamās daļas; zemesgabala 3080/8720 domājamās daļas.

Civillikuma 89.panta otrā daļa paredz, ka viss, ko laulības laikā laulātie iegūst kopīgi vai viens no viņiem, bet ar abu laulāto līdzekļiem vai ar otra laulātā darbības palīdzību, ir abu laulāto kopīga manta; šaubu gadījumā jāpieņem, ka šī manta pieder abiem līdzīgās daļās.

Tiesa atzīst, ka ar liecinieces /pers. H/ liecībām pierādīts, ka laulības laikā testators ar atbildētāju kā laulātie devās pie liecinieces un atbildētāja no liecinieces aizņēmās naudas līdzekļus sertifikātu iegādei, kas bija nepieciešami, lai izpildītu norādītā pirkuma līguma pirkuma maksas veikšanu, kas atbilst arī sertifikātu konta izrakstos (lietas 90., 91.lapa) norādītajām ziņām, ka uz pirkuma līguma sastādīšanas brīdi testatoram nebija sertifikātu, bet tie iegādāti pēc pirkuma līguma noslēgšanas un aizdevuma no liecinieces saņemšanas.

Līdz ar minēto tiesa atzīst, ka strīdus nekustamais īpašums ir iegūts laulības laikā kā laulāto kopīga manta, kura pieder abiem laulātajiem līdzīgās daļās – katram ½ domājamās daļas apmērā.

Pie šādiem apstākļiem, kad uz testamenta taisīšanas brīdi testatoram piederēja tikai ēku lietošanas tiesības, bet pēc laulības noslēgšanas testators ir ieguvis īpašuma tiesības uz ½ domājamo daļu no ēkām un zemes, tiesa konstatē, ka ir notikusi legāta priekšmeta transformācija.

Civillikuma 816.panta 2.punkts paredz, ka sākumā spēkā esošs legāts vēlāk zaudē spēku, ja legāta priekšmets gājis bojā vai pārvērsts citā. Savukārt Civillikuma 801.pants paredz, ka klusējot atsauc testamentu ar tādu darbību, kas nepielaiž šaubas par testatora nodomu.

Tiesību doktrīnā atzīts, ka pie šādiem apstākļiem piešķirtais legāts atzīstams par atsauktu klusējot, ar darbību, kura nepielaiž šaubas par mantojuma atstājēja nodomu. Ja kādam ar testamentu novēlēts legāts, bet testators pirms nāves to ir atsavinājis, piemēram, pārdevis, tad piešķirtais legāts atzīstams par atsauktu klusējot, ar darbību, kura nepielaiž šaubas par mantojuma atstājēja nodomu (*sk. R.Krauze, Z.Gencs., Civillikuma komentāri, Mantojuma tiesības (382.-840.p.), Mans Īpašums, Rīga, 1997, 370.-371.lpp., 359.lpp 801.panta komentāra 2.tēze).*

Arī Civillikuma 550.pants paredz, ja novēlētā noteikti apzīmētā lieta testatora nāves brīdī mantojumā vairs neatrodas, tad legatāram nav tiesības šo lietu prasīt.

Jāņem vērā, ka testatoram testamenta sastādīšanas brīdī piederēja tikai lietošanas tiesības, bet privatizācija notika laulības laikā, tādējādi testatoram apzināti un mērķtiecīgi izveidojot abu laulāto kopīgo mantu un, ņemot vērā lietā pierādīto atbildētājas dalību laulāto kopīgās mantas radīšanā, nav šaubu, ka testatora lietošanas tiesības līdz ar to brīdi transformējušās, un kļuvušas par laulāto kopīgo mantu, kas norāda uz Civillikuma 550.panta piemērojamību.

Līdz ar to, ka testators stājies laulībā un kopā ar laulāto izveidojis laulāto kopīgo mantu, iegūstot īpašuma tiesības uz strīdus nekustamo īpašumu ½ domājamās daļas apmērā, tad strīdus nekustamais īpašums, Civillikuma 500.panta izpratnē, nav vairs uzskatāmas par legāta priekšmetu.

Novērtējot minēto tiesisko regulējumu un lietā nodibinātos faktiskos apstākļus, tiesa uzskata, ka pie apstākļiem, kad testators, pēc testamenta par lietošanas tiesību nodošanu uz ēkām sastādīšanas, stājies laulībā, laulības laikā izveidojis laulāto kopīgo mantu un ieguvis īpašuma tiesības uz ½ domājamo daļu no ēkas un zemes, nav šaubu par to, ka tādējādi testatora nodoms bija klusējot, ar darbību, atsaukt piešķirto legātu prasītājām.

Strīdus nekustamā īpašuma privatizācija notikusi testatora laulības laikā ar atbildētāju, un īpašuma tiesības uz visu nekustamo īpašumu atbildētāja reģistrējusi zemesgrāmatā pēc testatora nāves.

Pie šādiem apstākļiem tiesa nenodibina pamatu celtās prasības apmierināšanai un tā kā nepamatota ir noraidāma.

Tā kā celtā prasība uz celtajiem pamatiem ir noraidīta, bet citi pamati, lai pārvērtētu atbildētājas apstiprināšanu mantojuma tiesībās, tiesai nav izvirzīti, ņemot vērā, ka atbildētājas apstiprināšana mantojuma tiesībās nav apstrīdēta, secināms, ka atbildētāja saglabā mantojuma tiesības pilnā apmērā uz /pers. G/ atstāto mantojumu.

Pārējie prasības pieteikumā, tā grozījumos un pretprasībā norādītie apsvērumi, tiesas ieskatā ir bez tādas tiesiskas nozīmes, kas ietekmētu lietas izskatīšanas rezultātu, līdz ar to tiesa tos neatrod par nepieciešamu izvērtēt.

Pamatojoties uz Civillikuma 89.pants otro daļu un lietā nodibinātajiem faktiskajiem apstākļiem, ka atbildētāja kopā ar testatoru laulības laikā radījusi laulāto kopīgo mantu – aizņemoties naudas līdzekļus un tos novirzot strīdus nekustamā īpašuma iegādei, tādējādi izpildot pirkuma līguma noteikumus strīdus nekustamā īpašuma iegādei – tiesa atzīst, ka ir pamats piemērot Civillikuma 397.$^{1}$pantu un noteikt, ka atbildētājai kā laulātajai pieder, līdz ar to ir izdalāma, ½ domājamā daļa no strīdus nekustamā īpašuma kā laulātā kopīgās mantas daļa.

Civillikuma 503.pants paredz, ka piešķirot legātu nedrīkst aizskart neatņemamās daļas tiesīgo tiesības.

Ievērojot Civillikuma 425.pantu, secināms, ka, nodibinot testamentāro mantošanu, atbildētājai, kā neatraidāmā mantinieka daļa, pienāktos ½ no /pers. G/ atstātā mantojuma – strīdus nekustamā īpašuma daļas, kas piederēja /pers. G/, t.i., ¼ no strīdus nekustamā īpašuma, ņemot vērā, ka ½ domājama daļa no tā pieder atbildētājai kā laulātā kopīgās mantas daļa.

Tādējādi ir atzīstams, ka atbildētājas mantojuma tiesības, nodibinot testamentāro mantošanu, nebūtu aizskaramas kopā ¾ daļas apmērā no strīdus nekustamā īpašuma apjoma – ½ kā laulātās daļa laulāto kopīgās mantas daļā un ¼ kā neatraidāmā mantinieka daļa.

Taču ievērojot tiesas nodibināto, ka testators ir klusējot, ar darbību atsaucis prasītājām piešķirto lietojuma legātu, un uz citiem pamatiem nav apstrīdētas atbildētājas mantojuma tiesības, atzīstams, ka atbildētāja ir vienīgā /pers. G/ mantiniece un pie šādiem apstākļiem nav tiesiskas nepieciešamības izdalīt atbildētājas kā neatraidāmā mantinieka daļu /pers. G/ atstātajā mantojumā, jo to visu atbilstoši Civillikuma 396.pantam manto atbildētāja kā pārdzīvojušais laulātais.

Līdz ar to, lai gan atbildētāja pamatoti norādījusi uz savām kā neatraidāmā mantinieka tiesībām saņemt neatraidāmā mantinieka daļu saskaņā ar Civillikuma 423., 424., 425.pantu, atkrīt praktiska nepieciešamība izdalīt atbildētājas kā neatraidāmā mantinieka daļu.

Ņemot vērā, ka pretprasības pieteikumā ir izvirzīti prasījumi - izdalīt pārdzīvojušās laulātās daļu, atzīt atbildētajai neatraidāmās mantinieces neatņemamo daļu, prasītāju prasību noraidīt, un, ņemot vērā, ka celtā prasība ir noraidīta, ir atzīstams, ka tādējādi pretprasība ir apmierināma, izdalot pārdzīvojušā laulātā laulāto kopīgās mantas daļu, bet pārējā daļā nosakot, ka atbildētāja saglabā mantojuma tiesības uz visu /pers. G/ atstāto mantojumu.

Ņemot vērā, ka pretprasība apmierināta, no prasītājām par labu atbildētājai piedzenami tiesas izdevumi saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.pantu – 54,27 euro apmērā, t.i., 27,14 euro no katras prasītājas.

Ņemot vērā, ka prasītājas ar Rīgas rajona tiesas tiesneses 2017.gada 16.janvāra lēmumu daļēji atbrīvotas no tiesas izdevumu samaksas, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi valsts labā nav piedzenami un tos uzņemas valsts.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.$^{1}$pantu, nosakāms 10 dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8. un 97.pantu, tiesa

**nosprieda**

**noraidīt prasību, bet pretprasību apmierināt.**

**Noteikt**, ka /pers. F/, personas kods /personas kods/, nekustamajā īpašumā /adrese/, kadastra Nr./numurs A/, piederēja ½ domājamā daļa kā laulātā kopīgās mantas daļa un **izdalīt** to no /pers. G/, personas kods /personas kods/, atstātā mantojuma.

**Noteikt**, ka /pers. F/, personas kods /personas kods/, saglabā mantojuma tiesības uz /pers. G/, personas kods /personas kods/, atstāto mantojumu, kas palicis pēc /pers. F/, personas kods /personas kods/, laulātā kopīgās mantas daļas izdalīšanas.

**Piedzīt** no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. F/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus **27,14 euro**.

**Piedzīt** no /pers. E/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. F/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus **27,14 euro**.

**Noteikt** sprieduma labprātīgai izpildei termiņu- 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas - **2018.gada 20.aprīļa,** Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijai, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā.

Tiesnese /paraksts/ I.Čudina

**NORAKSTS PAREIZS**
Rīgas rajona tiesas tiesnese I.Čudina
Rīgā 2018.gada 20.aprīlī